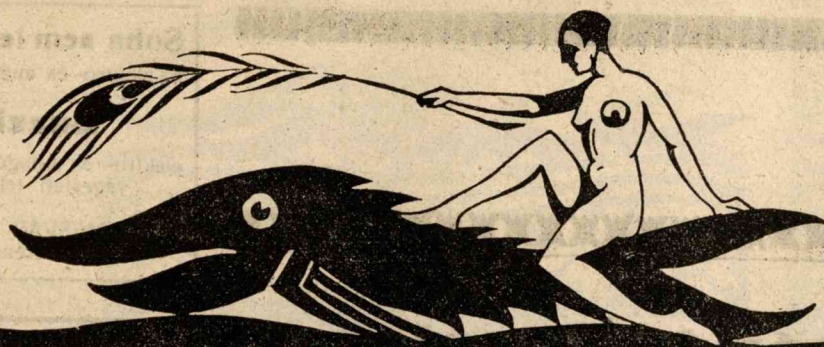

KAVIAR

KULTURA - MŰVÉSZET - HALADÁS - ÉLET

A szobalány

— Francia felvétel —

Ritka vásárlási alkalom!!!

A franciaországi lyoni képeslevelezőlapgyártól, mely Európa egyik legnagyobb és legmodernebb ilyenmű gyára és amelynek gyártmányai az egész világon a legjobb márkának örövendek,

két millió darab

elsőrangú levelezőlap nagyságu fényképet sikerült szereznünk, melyet hallatlan olcsó árban birunk forgalomba hozni. Meg kell jegyeznünk, hogy a képek eredeti fényképfelvételek, nem nyomda után és klisével sokszorosított nyomatok, amelyek ma is forgalomba vannak, de amelynek különösebb értékük nincsen.

A fényképek gyönyörű kabinet jeleneteket, kitűnő beállítású női aktokat és ehhez hasonló felvételeket ábrázolnak, amelyek gyűjtőknek is keresett cikkek, nem említve, hogy uri- és legénylakások falán, csinos rámában értékes szobadisztt képeznek. Ezt a

két millió darab

levelezőlap-fényképet hallatlanul olcsó árban birjuk tovább adni.

Hirlapárusoknak, könyv- és papirkereskedőknek, játékbazároknak, dohánytőzsdéknek stb. stb.

darabja 12 lei, rabat ötven százalék

1000 darabos mintacsomag, az összes fényképekből vegyesen összeállítva, a pénz előzetes beküldése ellenében portómentesen szállítja a kiadóhivatal.

Magánszemélyek részére küldünk 500 darabos mintacsomagot, az összes felvételekből vegyesen összeállítva. Erre nézve megrendeléseket csak április hó végéig fogadunk el.

Külföldi szállításoknál kilogrammonként 50 lei portó és ajánlási díj melléklendő. 1000 darab fénykép súlya 4 kilogram.

Ezek az árak csak néhány hétig maradnak érvényben, amíg jelen készlet tart, tehát az érdeklődők rendeléseiket azonnal adják fel. Levélbeli érdeklődésre válaszbélyeg csatolendő külföldről is.

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkát

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében
végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szepítővizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárban Timisoara, Mehala

(villamosmegálló.)

„Covay”

mérték után készít garancia mellett

női és férfi-fehérműt.

Pyjamát a legújabb divat után olcsó árak mellett. — Hozott anyagból is vállal.

Temesvár II. 3. Király u. 7.

Bogos János

Lakatos, vízvezetési- és csatornázási szerelő

Elvállal minden e szakmába vágó új valamint javítási munkákat a legolcsóbb árak mellett. 19

TEMESVÁR, Gyárváros, Buziási ut 1.

Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szerezhetők be lapunk szerkesztősége révén

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Felvétel :
Romániában : Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában :
Észámtoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában :
Ált. Hítelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja :
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában :

Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország. „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 19 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar. ; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő :
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő :
BENIGIT

Művészeti szerkesztő :
Sajó Sándor és Bútyán Vilus

Hirdetési tarifa : Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Az örök történet

Eredeti kézirat **Pék Dezsőtől**

Andor szobájának ablaka nyitva volt és a félhomályon keresztül beáradt a tavasz bódító illata, langyos lehellete. Juci mellett ült a pam-lagon és a hosszú hallgatás mozgásba hozta elfojtott vágyaikat, észrevétlenül mind közelebb és közelebb simul-tak egymáshoz, hirtelen a fiu magához ölelte a lányt és fejével fejéhez feszülve, si-mogatni kezdte kezeit. A vágy lassan-lassan föléjük borult és érezték egymás vérének ünnepnap zajongását.

Andor most maga felé for-dította a lány arcát és meg-csókolta Juci száját. A lány mintha vonakodni akart vol-na először, de azután alélt odaadással megfedekezett gyönyörűséggel engedte át ajkát a csóknak.

Forró, remegő, nagyszerű volt ez a csók, első és má-moros állomása, két test kö-zös útjának a kielégülés li-hegő csucsa felé vágyó igyek-vésében. Andor érezte, hogy a lány finom idomai hajlé-konyan simulnak az ő testé-hez és a lány forró testéből elindul egy egész, testét meg-

rázó, szédítő vonaglás. Ke-zével gyöngéd becézéssel kuszott végig Juci testén és érezte, hogyan tapadnak te nyérébe gömbölyű, ruganyos kis mellhalmi.

És mindez alatt a csók, az egyetlen, páratlan, nem fosz-lott le ajkaikról. A lány szá-ja mind eszeveszettebben vergődött, a fiu érezte a me-leg, nedves ajkak mint szív-ják be illatos kelyhükbe az ő száját, villámcsapásként rázta meg egy-egy pillanatra a lány előcikázó, majd ugyan-olyan hirtelenséggel vissza-onó nyelvének simoga-tása.

Tulajdonképen csak egy csók volt minden, de vég-telen és gyönyörteljes a csók, ha buján, inyenc módra fok-ról-fokra szürcsölve szívják be, ismerik meg zamatját.

Amikor először beszívja egyik ajak a másikat, azu-tán a hideg fogak beleha-rapnak az ajak forró husába, később a félénk és mégis hívogató, sikamlós, női nyelv belopódzik nedvesen vona-golva a férfiszájba... ez a

csók, az igazi, mámoros szerelmes csók...

Elengedték egymást. Juci kábultan, lihegve dőlt a fiu erős vállaihoz, az ujjongva, büszkén, boldogan és gyön-géden simogatta magához, egész lelke ujjongott a győ-zelemben, hogy megtörte a lány hidegségét, tartózkodá-sát, és átérezte testük lobo-gásán, hogy nemcsak átadja magát neki, mint lány a fér-finek, hanem mert szerelmes, szereti őt.

Elengedték egymást és még mindig szóltanul néztek egy-másra. A lány kissé rajongó szomorúsággal, a dicső és ugyanakkor szégyenkező oda-adással, a férfi diadalmas, becéző gyönyörűséggel.

Juci szólalt meg először.

— Andor... én szeretlek, régen már és nem akartam, hogy megtudd, sohasem... mert érzem, csak szomorú-ságot hoz nekem, tudom, milyenek vagytok ti, fiuk... de már nem birtam tovább...

Egészen elhalkult a szava, könnyek buktak ki szemei csillogó szögletén, amint foly-tatta :

— Ugy szeretlek ...

Andor egyetemi hallgató volt és hónapos szobában lakott egy özvegyasszonynál, akinek lánya volt, Juci. Kedves, szőke, fejlett, ügyes lány. Andor náluk is étkezett, tehát nagyon sokat voltak együtt a fiatalok, lassan-lassan egész lelkük mélyéig megismerték egymást, úgy, hogy a szerelem valósággal elkerülhetetlen volt, el kellett jönnie, szükségszerűen, nem is lehetett volna másképen.

Ezeket összegezte magában Andor, amikor ez után a mámoros-csókos egymásrataláló este után nekivágott az éjszakának kóborolni. Nem birt otthon maradni. Egész teste csupa tűz és vágy volt, minden izében érezte a lányt, annak melegségét, puhaságát, őrzítő formáit és bevallotta magának, hogy ő is szerelmes.

Ez valósággal megpezsdítette, minden csöpp vérének nagy lelkesedés fogta el és levéve fejéről sapkáját, homlokát nekifeszítette a vágyakat ébresztő tavaszi levegőnek, úgy barangolt bele mind mélyebben és mélyebben az éjszakába.

Már délelőtt fél tíz volt és Andor még mindig nem jött ki szobájából. Juci anyja elment bevásárolni, ő maga pedig lábujjhegyen a fiu szobájáig lopózkodott és hallgatódzott. Belülről még semmi nesz sem hallatszott. Még alszik, gondolta a lány és vissza akart menni, amikor hirtelen csintalan, szerelmes pajkosság lepte meg.

Megnyomta a kilincset és halkán, mosolyogva dugla

be szőszke fejecskéjét az ajtó nyílásán.

Hirtelen visszahőkölt ... az ágyban nem volt senki. Mint aki nem jól lát, lépett be gyorsan a szobába, az ágy felé, és még jobban meg volt döbbenve. Az ágy vetetlenül, érintetlenül hevert ott, Andor nem jött haza, valahol máshol töltötte az éjszakát.

Szinte a szívébe nyilalott a rettenetes fájdalom. Ki tudja hol van, nők, csókos, festett, pénzért szerelmet áruló szörnyetegek, akikről annyit hallott, olvasott ... Szemébe könnyek tolultak, ijesztő, vad rémképek kergetőztek előtte: Andor és ledér nők, akiket csókol, úgy csókol — mint tegnap őt ...

Azután új gondolat fogta meg: nem, nem lehet, talán egy barátjánál aludt és ártatlan, hiszen hogy csókolt tegnap, lehetetlen, hogy ezután az első csók után pár órával megcsalta volna.

De hasztalan lázadozott a gondolatok ellen, azok mint termő magok hulltak lelkébe és azonnal kihajtottak mint a féltékenység keserű virágai. Megcsalta ... az első csók után ... nem, nem, nem lehet, sikoltott föl vergődve és behunyt szemein át egyszerre szertefoszlott minden gyanuja, érezte magán a tegnapi forró, őszinte, szerelmes csókot.

Az előszobaajtó kinyílt lassan és valaki belépett. Juci kinyitotta szemeit és Andort pillantotta meg.

A fiu lehajtott fővel, fáradtan jött feléje, szobája felé tartva. Elégedetten dudolt valami könnyű nótát. Ruhájából olcsó parfümszag áradt ki és az olcsó rizspor

marószagu illata, mellyel szinte egész lényé átítatódott és ez a bűnös, buja szag megcsapta a lányt. Andor hirtelen összeresztett és megállt, mert meglátta a lányt. Ljedten és szégyenkezve nézett rá.

A gyönyörtől feldult férfiarca, a felmárt ajak, kivörösödött, brutális, mámortól ködben uszó szemek, melyekben még ott vibrált a testiség kéje — mindent elárultak. Juci kétségbeesett némasággal meredt most a fiura.

Ezt elfogta a kjjózanodás rémülete, megértette mit tett, érezte, hogy megölte, sárba tiporta ennek a tiszta lánynak, szűz szerelmét, agya fantasztikus hazugságokat kezdett szőni, amellyel valahogy valószínűen elleplezhetné a megtörtént gázsgát, de nem talált ködös agya semmiféle kibuvót.

— Juci ... Juci ... — dadogta ügyetlenül és két karjával a lány felé nyult, hogy magához ölelje.

De ellökte a reszkető karokat, megfordult, beszaladt szobájukba, ráborult a pamlagra és egész testét keserves zokogás rázta meg.

Andor úgy érezte, hogy a lány után kellene rohannia, leborulni előtte és bocsánatot kérni, de csak állt.

Még egy ideig mozdulatlanul állt egy helyben és hallotta a lány föl-fölcsukló zokogásának, feléje verődő szorványos hangfoszlányait, aztán lehorgasztott fejjel indult szobája felé, hanyagul rántotta le magáról ruhadarabjait, bebukott ágyába és csakhamar eszméletlenné tette a mámor, a fáradtság.

A Z U T I T Á R S N Ő

IRTA: „CSÖPPIKE“

— EREDETI KÉZIRAT —

Este tíz óra tájban a vasuti étkezőkocsiban a pincérek sűrűgve-forogva hordták le az asztalokról az evőeszközöket. Az étkezőkocsiban már csak egy vendég maradt, Selmei Tivadar, a gazdag fakereskedő, ki lassan szűrösölgette a teáját.

Éppen a szivarra gyújtott, mikor a szomszéd asztalnál az egyik pincér azt mondja a másiknak:

— Az a zsebmetszőnő nem is jött vacsorázni.

— Az ám, nem jött be, — mondotta a másik pincér.

Selmeit ez a néhány szó kíváncsivá tette. Megkérdezte az egyik pincértől:

— Valami zsebmetszőnő utazik velünk?

A pincér diszkréten mosolygott:

— De milyen!

Azzal felkapott egy nyaláb tányért és kiment a kocsiból.

Selmei nem kérdezősködött tovább. Elvégre, gondolta, zsebmetszők mindenütt vannak, miért ne lehetnének a vonaton is. Kissé rideg, önző ember volt ez a fakereskedő. A zsebmetszők például csak akkor kezdték volna érdekelni, ha az ő tárcáját fenyegették volna. De erről szó sem lehetett a jelen pillanatban. Az első osztályu vasuti kocsiban — évi bérletjegye volt ugyanis — egyedül utazott. Ugy éjfél tájt megszokta vesztegetni a kalauzt, hogy magára maradhasson. Nagyon jól tudott aludni a vonaton. Néha olyan mélyen, hogy alig bírták felkelteni.

Tíz perc múlva fizetett és indult a kupéja felé. Utközben bekandikált a többi kupéba, vajjon nem állik-e szemébe valami gyanús nőszemély. Olyan, akiben esetleg a zsebmetszőnőt felfedezhette volna. Mert sokat olvasott internacionális zsebmetszőkről, kik rendszeren szé-

pek s többnyire elegánsak. Szerezett volna látni egy ekszemplárist.

A revü meddő maradt. Azok a nők, akiket a kocsiban látott, nem voltak se szépek, se elegánsak. Többnyire élemedett hölgyek és jelentéktelen bakfisok, kik csak ládjukkal utaztak s nagyokat ási-tottak.

Selmei jókedvűen indult a kupéja felé, de az ajtóban meghök-kent. A kupében ugyanis fejét félkarjára támasztva, elegáns, csinos hölgy foglalt helyet. Formás keblei bátor ivben szöktek elő a blúz alatt, két gömbölyű térde kacéran domborodott a szoknya szegélyénél. Selmei máskor talán örült volna a kedves vizavinak, de most akaratlanul nyugtalanság lepte el. Nagy pénzösszeg volt nála, százötvenezer lei. Fát volt vásárolni Erdélyben, de nem tudott megalkudni. Hozta haza a pénzt érintetlenül. Ott volt a mel-lénye zsebében.

Zavartan köszöntött és helyet foglalt. Néhány percig gondolkozott. Miért nem szállt ez a magányosan utazó hölgy női szak-szba, mikor van? Ez minden-esetre különös. Aztán milyen ha-tározott, rezolut kinézése van. Két-ségtelen, hogy ez az utitársnő hozzá van szokva a magányos utazáshoz. Nagy rutinnal helyez-kedett el s igazította a ventilátoro-kat. Mindennél jobban nyugtala-nította mély álma. Tudta, hogyha elalszik, kész zsákmány. Az ingét is levethetik. Egyszer társai, mikor egy mulatságon elszundított, ki-vikszolták feketére a — lábafejét. Azt nem bánta volna, ha a szem-benülő hölgy akármit is tenne a lábafejével, de a tárca, vagyis a százötvenezer lei.

Mert most már bizonyosra vette, hogy a szembenülő nő senki más, mint az a zsebmetszőnő, akit a

pincérek avizáltak. Nagyon ké-nyelmetlenül kezdte magát érezni. Szeretett volna más kupéba át-hurcolkodni, de nem talált rá ürügyet. Aztán kérdés, hogy ott biztonságban van-e, ha elalszik? A legjobb lesz, ha a nő formás, gyengén pihegő keblét nézi, ak-kor bizonyára nem fog elaludni...

Már arra is gondolt, hogy a legelső állomásnál leszáll s be-várja a legközelebbi vonatot. De hirtelen más ötlete támadt. Min-den aprópó nélkül beszédbe ele-gyedett a szép, de veszedelmes utitársnővel.

— Ha megengedi, hogy az egyik ablakot kinyissam?

— Amint tetszik! — szolt a nő és szoknyáját kacéran megigazi-totta térdein. Egy szempillantásra felvillant rózsás combja.

Selmei mohón odanézett és folytatta a társalgást. Öt percig időzött az időjárásnál, tíz percig szidta a menetrendet, a rossz csatla-kozást, elmesélte, hogy a C. F. R. a legjobb meteorológiai hivatal, mert elnevezésében benne van a Celsius, Fahrenheit, Reaumur, aztán merészen felvetette a kérdést:

— A nagyságos asszonyt bizo-nyosan várni fogja az állomáson a kedves férje.

A szép szőke asszony mosoly-gott. Kábitóan fehér fogai vesze-delmesen villogtak.

— Nem, az én kedves férjem — mondotta — nem fog engem várni.

— Nem?! — szörnyűködött Sel-me — hisz ez lehetetlen!

A szép asszony cigarettára gyuj-tott és egymásra vetve lábait, hogy a kombiné egy darabkája kitét-szett, így szolt:

— Elvált asszony vagyok.

Selmei felpattant:

— Elvált asszony? — kiáltotta, de hisz ez szörnyűség!

Elsőrangú Divat-Szalón!

Angol uri- és nőiszabóság!

P. Baiz

Temesvár, I. Belváros
Hunyadi utca 7 szám, I. emelet.

A legelegánsabb és legkényesebb izlés-nek megfelelően készülnek legújabb és legmodernebb angol férfi és női ruhák.

Állandóan bel- és külföldi szövet-raktár. (16)

— Ugyan, — mondotta az utitársnő kissé gunyosan, — miért találja ön azt oly szörnyűnek?

— Miért? Megmondom, nagyságos asszony, mert én is...

— Ön is?

— Igen, azaz, hogy az én feleségem is elvált tőlem.

— Lám, lám!

Selmei dühösen folytatta:

— Én tudom, hogy milyen skandalumok döntöttek meg a válást. Undorító skandalumok. Hónapokig vájkáltunk egymás vesejében. Bocsánat, ez így van. Még a tettelegességektől sem riadtunk vissza. Azaz, a nőm nem riadt vissza. Micsoda bestia! Bocsánat, nem mondhatom el. Tiltja a tisztesség, a köznapi értelemben vett szemérem. Azért mondtam, hogy szörnyűség. Tetszik érteni?

— Egyáltalában nem!

— Nem? Csodálom.

A szép utitársnő kidobta a cigarettát az ablakon, s legnyugodtabb hangon folytatta:

— A mi válásunkat semmi féle skandalum nem előzte meg. Férjem elpazarolta a vagyonát s ott hagyott egy más nő miatt.

— Egy más nő miatt? — kérdezte Selmei kissé bambán.

— Ugy van; egy más nő miatt, aki gazdag volt.

— Ugy? Értem. Eszerint a nagyságos asszony nem gazdag?

Selmei észre sem vette, hogy milyen ostobaságot, illetlenséget kérdezett. Egész bizonyosra vette, hogy az, akivel beszél, hirhedt kalandornő. Azzal szemben nincsenek társadalmi kötelezettségek. Folytatta az indiszkrét kérdezősködést:

— Mióta férje elhagyta, a saját ügyessége után él, ugy-e bár?

— Ügyesség? Nem tudom, hogy annak nevezhető. Gazdálkodom.

— A mások zsebében, — gondolta magában a megriadt fantáziájú kereskedő, aztán szomorúan folytatta:

— Persze, persze, az élet sok furcsaságot produkál. Ilyen szép asszony... Hm... Az enyém is szép volt. A fogai ugyan... De ez nem tartozik a dologra.

Nagyot sóhajtott s lecsüggesztette a fejét, mint ahogy a színpadon a drámai magánjelenések-nél szokás.

— Lássá, szép asszony, az én esetem hasonlít az önéhez. Engem is a feleségem tett tönkre. Mert egészen tönkre tett. Nekem nincs egyebem a rajtamvalónál. Tudja, hogy háromszáznolcvan lejjel a zsebében utazom? Becsületemre mondom, háromszáznolcvan lej az összes aktív vagyonom. Mit szól ehhez? Ugy-e borzasztó? Egy felnőtt ember, aki ma-holnap nagyapa lehetne? Még nem, de néhány év múlva. Mert negyvennégy éves vagyok, s itt állok csupaszon, meztelenül... Nem borzasztó ez? És tudja, miért utazom? Pumpolni megyek egyik rokonomhoz. Ugy-e szomorú foglalkozás? Mindegy... a nyomorúság a lejtőre sodort. Tudja, hogy reggel óta nem ettem? Egy falatot sem. Becsületemre! Idáig juttatott az az asszony!

Csikorgatta a fogait.

A szép asszony szeméből meghatottság áradt. Lekapta hamarosan a kézításkáját s kicsomagolt belőle egy sült csirkét.

— Uram, — mondotta, — ön megtisztelt bizalmával, nem szabad visszautasítania ezt a kis csekélységet. Van hozzá egy kis jó bor is.

— De asszonyom...

— Tessék.

Selmei nagyon rövid vonakodás után elfogadta a felajánlott csirkét s noha előbb az étkezőkocsiban jól bevacsorázott, mindenestől elfogyasztotta. Csak úgy ropogtatta a csontokat. A bort is kihajtotta egy hörpintésre. Nagyon meg volt elégedve magával, vagyis azzal, hogy milyen pompásan szimulálta a félig éhenholtat, aztán megtörölte a száját. A nő csillogó, fényes tekintettel furódott arcába s különös, bájos mosoly lengett szájaszéle körül. Fogai fehéren fénylettek.

— És bizonyára már rég nem érezte az asszonyi meleget, a forró ölelést.

Selmei nagy szemeket meresztett:

— Bizony, bizony nem! — mondotta azután fejét ingatva.

A nő átült hozzája. Kezeik összeértek, szemük találkozott és Selmei... megértette a nőt...

Átölelte duzzadó derekát, magára vont, felkapcsolta a blúzt a melleken és közéjük csókolt a forró, remegő, fehér, lágy husba. Az asszony kissé szégyenkezett, de egyre jobban simult hozzája. Beleremegtek a kájbe. A szőke asszonyka elterült a barna bőrülésen. Odaadta önönmagát, forró, turbékoló sóhajait, pihegéseit, vonaglásait, remegéseit, kéjes sikolyait...

II.

Selmei az ölelés után csakhamar jóízűen elaludt. Biztos volt benne, hogy nem nyulnak a zsebéhez.

— Teringgett, — mondotta magában, mikor végigterült a bőrülésen, — kár, hogy professzionátus zsebmetszőnő. Olyan csinos a teste, s amellet jó jó szíve van... Mindegy, a földolog, hogy az enyém volt egy órácskára s hogy biztonságban van a pénzem.

Már Temesvár felé dübörgött a vonat, mikor Selmei felébredt. Egyedül volt, az utitársnő eltűnt. Első dolga volt a mellénye zsebébe nyulni s kivenni a pénztárcát. Rendben van... A pénz benne érintetlenül. Visszatette tárcáját. A zsebében valami papíros félét talált. Egy borítékot. Kivette és felbontotta. Három darab száz lejes volt benne s egy papíroson néhány sor: „Az elvált asszony, az elvált férfinak”.

Selmei nyugtalanul nézte a három bankjegyet. Mit csináljon vele?

— A legnagyobb disznóság lenne, ha zsebretenném... És mégis, nem tehetek mást... A körülmények...

Zsebre vágta a pénzt s elgondolkodott.

— Most már azt szeretném tudni, hogy ki ez a nő: zsebmetszőnő, vagy angyal? Nem tudom. De oly bájos megismerni az embereket a vasuton...

— Vége. —

A szoknya

— Irta: Creola. —

I.

S ki turán voltunk hárman. Még holdas volt a hajnal, mikor odasorakoztunk a zuzmarás fekete fák mellé (a barátom, a huga meg én), hogy a felkelő nagy, vörös nap egy vérbe keverjen bennünket a fákkal és a fehér hó napos dermedése porzott ránk, mint gyémántszilánkpóráz és jajdult a szűz hősikság keskeny fatalpaink első vágásától és forró arcunkhoz verődött a hideg csend, mint rég elhagyott utak pókhálói. Jó volt. — Jó volt hideget, szikla sikamlását, a szelet és a szakadékokat nem bánni. Jó volt szövetkezni és barátkozni mindennel, amit ellenségnek éreztünk még tegnap. Jó volt kivetkőzni városi ruhából és városi aggodalmakból és Isten szabad állatjának lenni.

Berta, a barátom huga, mindenütt elől járt. Huszesztendős, karcsu orvosnővendék volt. Így kamásliban, zöld loden nadrágban, szvatterben, vad suhancfiúnak látszott és ha szép, dagadó mellei el nem árulták volna, villogó barna arca sem vallott volna lányra. Berta különben mindig fiuk közt nevelkedett és nyoma sem volt benne „fehér leányszobák” együgyű prűderiájának. Számára a skizés legnagyobb öröme is az volt, hogy nadrágban szaladgálhatott egész nap. Ha néha felbukott, kacagva rugta kamáslis szép combjait égnek.

Csendes, jó fáradtsággal érkezünk este vissza a városszéli kis vendéglőbe. Berta — bár nem volt ott senki rajtunk kívül — felhuzta szoknyáját a zöld loden-nadrág fölé.

— Mégis a városban vagyunk már — mondta. — Pedig milyen ostoba dolog ez. Minek kell ez a rongy? Olyan sallangnak érzem ezt a szoknyát, mintha tudom is én, egy kokárdát tűztem volna fel.

— Igazán csak azt érzi?

Azért kérdeztem ezt Bertától, mert megdöbbenett valami. Megdöbbenett, hogy attól a puha városi szoknyától, amely a kamáslis, kemény ombok elé hullott, hogyan alakult át egész lénye, még az arca, még a szeme nézése is, még a levegő is körülötte. Elszakadt tőlünk férfiaktól és visszatért a másik táborba: asszony lett. Okos, fekete szemei másképp néztek, keskeny, kemény ajkai másképp mosolyogtak, mint egy perccel előbb és nem tudhattuk többé, mit jelent. Az a szoknya úgy

hullt le, mint egy titkos, idegen hárem függőnye.

— Nem hihetem Berta — mondtam — hogy csak sallangnak érzi a szoknyát. Ez több, mint takaróruha. Ez felavató jelvény, bűvös hatalom.

— Ostobaság! — nevetett Berta. De lám a nevetése sem volt olyan egyszerű, éles, mint délután és ahogy leült az asztalhoz, minden mozdulattal szőnyeges szobák hölgye volt.

— Azt gondolja Berta, hogy ostobaság? Hát mondok valamit... Emelje fel a szoknyáját...

— Mit csináljak?! — kérdezte meglepetve és gyengén elpirult.

— Emelje fel a szoknyát... Nos? Miért habozik? Hiszen egész nap abban a nadrágban láttam, amely alatta van.

— Dehogyan habozom. Csak olyan furcsa ötlet. De hát, miért ne? Maga azt hiszi, mert szoknya van rajtam? Hiszen még egy perccel előbb...

— Ne beszéljen annyit. Lássuk!

Berta lehajolt és megfogta a szoknyája szélét. Aztán felemelte... a térdéig...

— Feljebb! — mondtam.

Berta lángvörös lett és elejtette a szoknyáját.

— Lássá! — mondtam.

— Eh, de hiszen ez ostobaság! — kiáltott fel haragosan és újból lehajolt. Egy percre úgy maradt meghajolva: várt. Aztán lassan kiegyenesedett.

— Nem. Most már nem lehet — mondta zavartan. — De levethetem a szoknyát.

— Azt igen. Akkor nincs magán és akkor maga is más lény... Na jöjjön vacsorázni. Miért rága az ajkát? Miért bosszankodik? Ez nem szégyen. Ez így van.

— Mégis bosszant — mondta Berta, visszaülve az asztalhoz. — Egyszer zavarban vagyok. Mintha ellenőrizhetetlen erő dolgoznának bennem. Különös érzés. Olyan eleven valaminek érzem most magamon a ruhát. Kérem ne nézzen most rám egy percre. Komikus és szégyellem, de kérem ne nézzen. Együnk, majd inkább meséljen valamit. Mert én egyszer már láttam egy hasonló esetet.

II.

Két, három évvel ezelőtt történt vidéken, hogy valami műkedvelő elő-

adást rendeztünk. Nem volt elég női szereplő és egyik ismerőstünket, egy csinos fehérarcu fiatalembert öltöztettünk fel leánynak. Ez a mi öltözőnkben történt és nagyon jól mullattunk, mikor szoknyát adtunk rá és parókát. És pudert és festéket és egész toilette készségünket kiraktuk előtte. Valami furcsa asszonyintimitás keletkezett köztünk. Abban a parfümszagu, puderes levegőben, hajtuk és szalagok közt beavatott szövetségesünknek éreztük.

Egyszer csak egy férfi nyitott be. Sikoltva ugrottunk az ajtóhoz: kérem nem szabad, nem lehet. Öltözködünk!...

— De hiszen túl már egy férfi maguk között.

Kinos és zavart csend keletkezett erre. Egymásra néztünk. (Némelyik ingvállban állt ott.) Néztünk a szoknyába bújtatott fiura. (Az lesütötte szemét.)

— Hát nem eresztenek be? — csodálkozott kint a férfi. — Neki szabad, nekem nem?

És ennyiben maradt. Néhány pernyi zavar után kacagva öltözködöttünk tovább. Hiába: ő közénk tartozott most már.

Hanem! Hanem most jön a furcsább. A fiúnak elmúlt a jókedve. Hallgatott, feszengett s végre kijelentette, hogy ő már elkészült, hogy ő... inkább átmegy a férfiakhoz.

II.

Nekem is van egy történetem — szólalt meg akkor a barátom, szép karcsu muzsikuskézét a forralt bor párájában melengetve. — Volt egyszer, hol nem volt egy cirkuszi artista nő, aki nagyon tetszett nekem. Pompás, cigányvérű vadóc volt. Mintha a himbáló trapézok kötelei az ő remegő idegei lettek volna, melyekbe belemarkolt kezekkel, combokkal, fogakkal. Nagyon meggyújtotta a véretem. Voltak benfentes barátaim, kik fölvittek az öltözőjébe. Nevették rajongásomat és biztattak. — Lola nem fősvény — mondták.

Lola nem is volt fősvény. Forrón és villogó szemekkel rohant ki a tapsból, mint valami háborgó felhőből. Diadalmasan nézett végig várakozó lovagjain. Barátaim tréfálva mutattak be. — Azért hoztuk, mert szerelmes beléd — mondták. Lola rám nevetett és megveregette az arcomat. Hancurozott régi barátjaival és egy negyedóra múlva már az ölembe ugrott, átkarolta nyakamat és a fülembe sugta: — Vacsora után. — Az ölemben pihente ki minden mutatóványát azon az estén.

A FÉRFIVÉRŐ ASSZONY

Regény. Lapunk részére írta: **Sanroli Cador**, magyarra fordította Dr. Benedek Margit

Folytatás (3)

Most mintha meztelen testek sur-lódását hallotta volna, tompított hangu csókok zaját, elfojtott szavakat. Azt hitte, hogy beleőrül a vágyakozásba. Izzó teste önkéntelen ringatózásba kezdett, fogait összeszorította, szemei kimeredtek, karjait szétvetette és amint így csaknem önkívületben áhitozta a nagy ölelést, egyszerre vad szorítást érzett magán. Egy acélos izmu férfitest feszült meztelen testére...

Kábulatából egy éles, hosszú csengetés riasztotta fel, mely közvetlenül az ágy fölött hangzott. Ugy érezte, mintha hideg zuhany zúdult volna. A férfi egy pillanat alatt kicsavarta magát öléből, leugrott az ágyból és az ajtó felé botorkált.

Johanna el akarta kiáltani a nevét, de csak a karjait tudta utána nyújtani hivatkozóan. A férfi kilépett az ajtón. A sötétbe meredő karok visszahanyatlottak a takaróra.

Az asszony testét még mindig vad tűz emésztette. Gyűlölni tudta most a férfit, ki szolgamódra engedelmeskedett az irigy figyelmeztetésnek és képes volt kiszakítani magát ölelő karjai közül.

Ismét világosság gyult a szobában.

Johanna kétségbeesetten furta fejét a párnák közé. Undorodva gondolt arra, hogy most közvetlenül ez után a néhány fenséges perc után szembenézzen a rideg, csuf doktorral, aki a történetekben képes még mindig operációt látni.

Doktor Manusz nemsokára meg is jelent. Odament az asszonyhoz, végigtapogatta kimerült testét és megmérte a pulzusát.

— Hogy érzi magát?

Johanna nem válaszolt.

— Valami baj történt talán?

— Semmi, semmi, csak fáradt vagyok.

— Forduljon felém, nézzon rám.

Mivel az asszony nem mozdult, segíteni akart neki. Undorodva érezte az az aszott férfikezek érintését. Csakhogy megmeneküljön tőlük, megfordult és szembenézett az orvossal.

— Talán csak nem történt valami...

— Nem, semmi. Uriasszonyhoz méltóan viseltem magamat az operáció alatt, — mondta Johanna gunyosan.

— Nem szólt semmit?

— Semmit.

— Gyors volt?

— Ugyan, mit akar még tudni!

— De Johanna, semmi érzékenykedés. Ez az egész...

— ...operáció...

— Miért gunyolódik?

— Nem gunyolódok, vagy ha igen, úgy magamat gunyolom. Érzem, hogy jogom van másképpen élni és mégis eltűröm, hogy így, kávéskanállal orvosságszerűen jus-sak hozzá a gyönyörhöz.

— Gondolja meg Johanna...

— Nem gondolok meg semmit, fiatal vagyok és élni akarok.

Hirtelen elmosolyodott és merészen kérdezte:

— Miért kellett az a másik nő?

— Arról is tud?

— Tudok.

— Meg akartam kimélni az esetleges, hogy is mondjam csak... szóval az a másik nő amolyan előkészítő szerepet játszott.

— Valóban találékonyságra vall. Gratulálok, doktor ur.

Manusz doktor bosszusan szólt rá:

— Most gyorsan öltözzön fel, megvárom.

Amikor áthaladtak az első szobán, Johanna egy gyors pillantást vetett az ágyra és keserűen elmosolyodott: gyűrött, szertedobált párnák heverték az ágy előtt, a takaró meg félig lecsuszva, megkínzottan csüngött alá.

A férje borus arccal fogadta, nem mert a szemeibe nézni és egész uton beszélt hozzá. Mikor végre a szobájába ért, lehányta magáról a ruháit, pizsamát huzott és becsengette Marit.

A leány álmos arccal jelent meg előtte.

— Készits fürdőt, jó forró fürdőt, — adta ki a parancsot Johanna.

— Most, ilyen későn?

— Azonnal.

Mari vállat vont és kiment.

Az asszony elnyújtózkodott az ágyon. Nem tudta, mihez kezdjen,

míg elkészül a fürdő. Az iménti percek kéjét visszahozó gondolatokat készakarva elhessegette magától; csak úgy tudhatja igazán átélni azt a sok nagyszerűséget, ha a simogató meleg víz csókolja végig a testét. Kinyújtotta a karját és keresgélgni kezdett az ágy melletti asztalkán fekvő könyvek között. Csupa erotikus könyv volt ott egymásra halmozva, mert az utóbbi időben undorodott a satnya álszemeremes szerelmi regényektől. Végre kiemelt egy kötetet a sok közül. Pietro Oretino sokat emlegetett könyve volt. És bár nem most vette először kezébe, mohón olvasni kezdte a neki leginkább tetsző részleteket. Az a szemérmellen apáca-anya tetszett neki. Egészen beleélte magát a hetaéra-anya szerepébe és úgy érezte, hogy ő is képes volna megtanítani a leányát az ölelés művészetére, sőt még arra is, hogy a leányával közös szeretőt tartson.

Végre Mari jelentette, hogy kész a fürdő. Johanna átment a szomszédos fürdőszobába, a leány meg előzőkenyen hozta utána a toilette-kellékeket.

— Zárd be az ajtót, Mari — mondta Johanna perzselő tüllel a hangjában.

Az álmoság egyszerre kiröppent a leány szemeiből és örömpere-sze teljesítette a parancsot.

Azon este óta, mikor először álltak egymás mellé meztelenül, tilos barátság fűzte egymáshoz ezt a két érzeki nőt. Johanna gyakran magához rendelte a leányt, levet-köztette és buja ölekezésbe kezdett vele. És Mari méltó társnak bizonyult. Oly nagy kéjjel csókolta végig urnője illatos testét, mint egy szerelmes férfi.

IV.

Féltizenkét óra felé már nyugodtan, frissen lépett be Tivadar a klub kártyaszobájába. Tekintetével végigfutott a jelenlevők között és hanyag fejbólintásokkal viszonzta az ismerősök köszön-téseit. Egy alig észrevehető moz-dulattal végigsimította a ruháját ott, ahol a pénztárcája feküdt.

Aránylag nagy pénzösszeg volt nála. Mőfőlett csodálkozott az apján, hogy azért a semmi szíveségért ily bőkezűen jutalmazta. Igaz, hogy csak nehezen adta be a derekát, de ismervé az apja fukarságát, mégis csodálkozni kellett, hogy ilyen könnyen ily sok pénzt tud belőle kéréselni.

A határtalan szenvedélyek rabja volt ez az alig huszonöt éves fiatalember. Különösen szerette a nőt és a kártyát. Szerelmi vezérelve volt egy nőt csak egyszer magáévá tenni. Az olyan kifogástalan testű férfi, mint amilyen ő, gondolta, joggal kívánhatja, hogy a körülötte élő sok szép nőnek minél nagyobb százalékát tudja boldogítani, amit csak úgy érhet el, ha nem időz egynél, hanem mindig újabb hódításra gondol. A nőknek szerfőllött tetszett ez a megszorítás. Minden valamire való nő tudta, hogy Manusz Tivadarnak csak egyszer lehet a szeretője lenni. Sokat utazgatott külföldön, különösen Párisban érezte magát otthonosan. A francia nők finomtestűségét a világ minden női testjénél többre tartotta, bár szerelmi téren nem tudott behódolni a francia izlésnek, ami érthető is, mivel a szerelmi ingyencséghez bizonyos testi összehangoltságra van szükség, amit soha nem érhetett el a mindig egyetlen rendez-vous alatt. Különben sem érdekelték ezek a beteges játékok, inkább a brutális erővel véghezvitt szerelmi aktus hive volt. A hálás párisi nők ezért a páratlan szeretkezési stílusért többre becsülték őt a legkiválóbb soixante-neuf partnernél. Néhány jóbarátot is szerzett magának az élvezetek városában, kik tárt karokkal fogadják körükbe, bármikor is toppant be közéjük.

Kártyázás közben különösen a gentlemant sejtető hidegvérre ügyelt. Nem egyszer megtörtént, hogy amikor vagyonokkal felérő összegeket vesztett, egyellen arcizma sem rándult meg és ha ilyenkor mosolygott, nem lehetett a mosolyában kényszeredettséget észrevenni. — Meggyőződése volt, hogy az akaratával irányítani tudja a szerencsáját s ha akarja — nyer. Mert nem mindig akart nyerni. Voltak olyan éjszakái, amikor az a gondolat okozott neki gyönyörűségét, hogy mindenét elveszthesse. És még sohasem tévedett.

Most azzal az erős elhatározással áll a játékasztalhoz, hogy nyerni fog. Szüksége volt még több

pénzre, rengeteg pénzre, mert néhány nap óta honvágyat érzett Páris után s tapasztalásból tudta, hogy ez a város sohasem elégszik meg a pénzzel.

Egy bankár és egy huszártiszt voltak a partnerei. Mindkettőt ismerte már. A bankár fiatal felesége a „büszke ötszáz szerető” között foglalt immár helyet, a tüzértiszttel pedig egy lovagias afférje volt, egy magas társadalmi fokon álló tisztességes leány miatt, aki még ugyan nem volt a kedvese, de — különösen az affér óta — minden valószínűség szerint hamarosan az lesz.

— Ezeket szívesen megkopasztom, gondolta Tivadar azt latolgatva magában, hogy mennyire számíthat tőlük. Az eredmény kielégítő volt, mert a bankár szeméből az ezresekkel telített pénztárca buta gögje sugárzott.

Játszani kezdtek.

Az óramutató egymásután futotta meg körpályáját.

Négy óra felé Tivadar felállott az asztaltól, elköszönt a partnereitől és eltávozott.

Hihetetlen! Minden pénzét elvesztette. A hős hajnali szellő végigsimította lüktető halántékát. Hihetetlen... Érezte, hogy valahol valamilyen hibát követett el. Arra egy pillanatig sem gondolt, hogy csak a kabalája hagyta cserben, mint egy hűtlen szerető. Hirtelen eszébe ötlött az esti kalandja. Csak ez okozhatta, hogy nem tudott ura lenni akaratának. Az az átkozott titokzatos nő beleoltotta testének édes mérgét a gerincébe, hogy elveszítse józságát.

Megállt egy sápadtan világító lámpa alatt. Méreg ellen csak méreg segíthet, gondolta komolyan. Amit az egyik nő elront, azt helyre hozhatja a másik. Végig tekintett a lélektelen, rosszul világított utcán és hirtelen tudatára ébredt annak, hogy hiába vágyakozik most butafelejtelő ölelés után, mert azzal a néhány zörgőcsontu ércpénzzel, ami még zsebében maradt, nem vásárolhat magának csókokat, a többi nők pedig, kik a tisztesség sokat tűrő fátyola alól szokták feléje nyújtogatni kéjsóvár karjaikat, most mindannyian egy-egy bezárt szobában vágyakoznak, vagy bosszúból más férfi kéjében dőzsölnek.

— Ez az éjszaka, a hitetlen történetek éjszakája, — gondolta Tivadar. Ő, aki ha eddig nyerni akart, duzzadt pénztárcával távo-

zott, most kifosztottan ödöng az uccákon, ő, aki ha eddig ölelni akart, ezeregy pazar test kinálta fel magát, most hiába vágyakozik ölelés után.

Erőszakosan kiragadta magát a testébe olmozódó fásultságból és fűtőrésszeve tovább indult.

Róbert professzor elegáns villája előtt haladt el éppen s csodálkozva vette észre, hogy az asszony szobájából világosság szűrődik ki. Mit csinál az az asszony ily korán? Már felkelt volna? Vagy talán még le sem feküdt.

Lassan tovább ballagott. Körülötte az utcalámpák fénye mindjobban sápadni kezdtek. Nagy bizonytalanságot keltő szürkéség ömlött el a konokul égnek meredő háztömbök között.

Akaratlanul izgatni kezdte fantáziáját az a két brokátfüggönyös ablak. Csaknem bosszankodva állapította meg, hogy erről az asszonyról eddig egészen megfeledkezett. Es ekkor felperzselt benne a vágy birni őt; őt is, mint a többiekét. Besorozni a „büszke ötszáz szerető” közé ezt a finomtestű nőt, hogy ne legyen joga úgy bánni vele, mint eddig tette. Hadd kívánja ő is a második pásztórórát epedőn s hiába. Néhányszor már találkozott vele, de az a hűvös fogadtatás, amiben részesítette, elvette kedvét a további udvarlástól. A többi nők annyira elkényezteték, hogy nem szívesen fáradt akkor, amidőn csak kinyújtani kellett a kezét és vágya már beteljesedett.

Hamarosan kész volt a haditerével: a professzorral valamiképp társalgásba elegyedni és meghívati magát hozzájuk. A többi majd rábizza kifinomult nőhódító érzékére.

Ekkor ismét kételyei támadtak: hátha ez az éjszaka — a lehetlenségek ezen éjszakája — már soha sem fog többé véget érni? Hátha ez, a végső megrokkadásnak első, kegyetlen figyelmeztetése? Öregednék? Nem volnék már fiatal? — kérdezte magától megrettenve s hideg reszketés futott át a testén. De aztán dühösen megcsikorgatta a fogait, kezeit ökölbe szorította és dacosan kiáltott bele a körülötte imbolygó nagy szürkéségbe: csak akarni kell!

Most már élet-halál kérdés lett számára Johanna bírása. Mert ha nem sikerül meghódítania ezt a nőt, úgy kénytelen lesz belátni, hogy igaza volt ennek az éjszaká-

nak; akkor meg kell hajtsa a derekát, vissza kell vonuljon az emberek kutató pillantásai elől, hogy csendben temethesse el a fiatal-ságát; ne lássa senki ama férfi lassu sorvadását, ki csak acélos izmokkal, királyi göggel rabolta meg mások csókjait.

Kegyellen fájdalom remegtette meg a fiatal férfit. Erőtlennek, gyámoltalannak érezte magát, szédülni kezdett, úgy hogy kénytelen volt megtámaszkodni a legközelebbi ház falánál.

Lassanként magához tért kábulatából s örvendve tapasztalta, hogy a véletlen szeszélye éppen a lakása elé sodorta. Sietve nyitotta ki a kaput és csak hogy ismét alkalmat legyen gyönyörködni izmai frissességében, egyszerre négy lépcsőt ugorva rohant fel az emeleire.

Amikor belökte az előszoba ajtaját, a felpattant levélszekrényből egy nagy borítéku levél hullott a lábai elé. Világot gyújtott és unott mozdulattal nyult a levél után. De amint megpillantotta a hullámvonalas párisi bélyegzőt és a címzés durva betűit, egyszerre felragyogott az arca, gyorsan felszakította a borítékot és mohón olvasni kezdte a hieroglifiknek tetsző sorokat.

A levelet hü párisi barátja, Michy írta. Magyarul így hangzana:

„Kedves Tivadar barátom! Ide s tova egy félesztendeje, hogy eltávoztál tőlünk és azóta — az első hetek nosztalgiaját bizonyító néhány levelezőlapon kívül — semmiféle életjelt nem adtál magadról. Egy ideig abban a hitben éltem, hogy kis idő múltán vissza szándékozol térni hozzánk és ennek tulajdonítottam azt a nagy hallgatást. Most azután, mivel hónap-hónap után telik el s te nem jössz, elhatároztam magam a levélírással, abban a reményben, hogy az én egyenes felszólításomra azonnal vonatra ülsz és repülsz hozzánk. Ha esetleg nem birna elég vonzerővel az én baráti szeretetem, úgy bátor vagyok hivatkozni a szerelmet áhító párisi nőkre, kik talán ismeretlenül is vágnak a te híres öleléseidre. Apropos... Curégonde, vagy amint te nevezted: „a fekete istennő“ máig sem tudja elfeledni a csókod ízét

és megesküdtött minden szentekre, hogy nem nyugszik addig, míg annak az éjszakának párját meg nem kapja tőled.

A fiuk, ezek a kedves bohémek, kissé görbülő gerinccel bár, de most is vigan járnak a régi, görbe utakat. A társaságunk különben egy új és nagyon érdekes taggal bővült. Talán már hallottál valaha a Manroer grófokról. Duszgazdag, művésztörzű emberek, kik nagyobb részt ekszotikus tájakon élnek, hálának s csak vendégképpen keresik fel Párist. Nos az egyik Manroer gróf, egy fiatal, klasszikus szépségű férfi, nemrégiben bevonult a Bois de Boulogne-i kastélyába és bár ritkán mutatta magát, egyszerre Páris egyik legérdekesebb személyisége lett.

Ez az aranyos fiú a „kék királyának“ titulálta magát és stílusos udvartartást vezet. A világ minden részéből magához csalogatja a legpompásabb testű nőket és bizarr szeánszokat rendez velük. És még hozzá e nőknek történelmi nevezetességű régi bestiák neveit adja, meggyőződése lévén, hogy ma is léteznek Phrynék, Sapphók, Kleopátrák s hogy ő — a kék király — jogosan tarthat igényt ezen híres hölgyek klasszikus tűző ágyékaira.

Képzeld, mennyire megörültem, amikor végre megismerkedhettem e különös férfiúval. Titokban azt reméltem, hogy hamarosan be fog avatni ama modern hárem minden titkába. De csalódtam. Alois gróf szívesen beszél a hitéről, a nőiről, de még eddig senkit se bocsájtott be a kastélyába.

Csak azért említem meg ezt ilyen részletesen, mert evvel döntő bizonyítékot akarok szolgáltatni arra nézve, hogy azonnal jönnöd kell. Mert képzeld el, hogy ez a hatalmas étvágyú gróf (azt beszél róla, hogy ötven leányt tud egymásután asszonnyá tenni) hamarosan fel fogja szívni a mi párisi gyöngyeinket, zárat rakat rájuk és ha sokat késel, neked már csak másodrendű ölelnivaló marad...

Jöjj tehát minél előbb. A Place Vendôme-on már rezerváltam számodra egy nagyszerű apartament-t az apám bérpalotájában. Siess.

A viszontlátásig ölel barátod:

Edme.

Dühösen gyűrte össze a levelet Tivadar és ledobta a földre. Hát már minden összefog ellene ezen az éjszakán? Miért kellett éppen most a kezeibe kerülni ennek a levélnek? Nem elég, hogy se pénz, se asszony, még ez is?

De később, mikor már egy kisé lecsillapodott benne az indulat, ismét fölszedte az összegyűrt papírlapot, szépen kisimította, aztán az arcához emelte és egy áhítatos csókot lehelt rá.

...A koránkelő nyári nap első sugarai megcsillantak az ablaküvegen...

V.

— Hogy erre a magzatelhajtásra egyáltalán sor került, — folytatta a megkezdett magyarázatot Manusz doktor — ez a tény fényesen igazolta ama korábbi feltevésemet, hogy bár tulajdonképpen nem is benned van a hiba, mégis benned a hiba, barátom. Mert Tivadar acélos férfiassága mingyárt az első ölelés után minden megerőltetés nélkül életet adott ott, hol te évek óta hiába próbálkoztál. És most attól tartok, hogy ez neked még most se, a sötét szoba után se fog sikerülni. Ne szakíts félbe, kérlek... Tudom, hogy szemrehányásokkal akarsz illetni, mert ha az a sötét szoba nem használt, úgy az egy...

— ...marhaság volt! — végezte be dühösen a mondatot a professzor.

— Igazad van. De ezt a marhaságot szükség esetén meg fogjuk ismételni.

— Megörültél?! Ez lehetetlen!

— Hallgass meg nyugodtan, Alfréd. Gondolj arra, hogy nekem lelkiismeretem is van. Bizzál bennem... Az imént említett eset, hogy tudniillik dacára a Tivadar által előidézett gyors sikernek, te ismét kudarcot vallasz, nem lehetetlen még pedig azért, mert a megszókött ágyban, a megszókött keretek között csak kiábrándító öleléseket vár az a gyönyörvágó asszony. Mivel pedig ez az előítélet nagyban befolyásolja a szekszuális érzékenységet, ismét csak nehezen érthetsz el sikert nála. (Folytatjuk.)

Orest elbeszélése.

MESE A KICSI HÉDIRŐL

— Eredeti kézirat. —

Bus vagyok. Erthetetlenül bus vagyok, sőt tragikusan bus, bár nem értem szomorúságom, nem értem magam. A lelkem fáj, úgy érzem, hogy összezsugorodott, reszket, remeg bennem, sikolt a lelkem, nem tudom miért. Ma meghalt egy lány, most van leszorulva a szeme, meghidegült meleg szája, szóval halott, mi köze ehhez másnak? A külvárosban van egy rozoga kis ház, ott sirnak, ott történt valami, ami a lelkemhez ért, mit érdekel ez másokat?

Miért halt meg a lány?

Miért halt meg? Talán azért, mert itt volt nálam az este és azt mondtam, hogy ne jöjjön többé, azért halt meg. Én azt hiszem, ezért halt meg, nem tudom biztosan. Csak úgy érzem. Tegnap... Különben előlről kezdem. Elmondom. Festő vagyok.

Már nagyon régen töröm a fejem: Mit kellene megfestenem, hogy kiemelkedjem ebből a savanyu bukácsolásból? A multkor egy nagyszerű ideám támadt, halatlanságul érdekes, új, megrendítő, leborulást parancsoló. Az jutott eszembe, hogy megfestem az emberek gazságát. Egy kicsi, méteres vászonra összepréselve, összeszorítva, egy nagy beszédes gondolatot, a komizság, a bűn szimbolumát, úgy gondoltam, hogy embereket festek a vászonra, fiatal, vénel, vegyesen s az arcukat szörnyű undorokká csinálom, úgy, mintha a bűn ülne ki az arcokra, a beszédes bűn, az általános, átfogó gyalázat, amiben az emberek usznak, hogy megrémüljön, megdöbbenjen, aki látja. Azután úgy gondoltam, festek az emberek fejé fölé egy árnyaszerű rosszat, ami csak fejből és szemből való és nevet, áttetszően, óvatosan, ravaszul. Az emberek hosszú, szakadékos uton haladnak egy temetőkapu felé, izzadva, vakon, ostoba teherrel, a képnek megrajzoltam jól ezt a részét, de még hiányzott belőle valami. Valami, ami miatt nem volt annyira megkapó, ahogy szerettem volna, nem egé-

szen tökéletes. Elhatároztam, hogy az ártatlanságot is megfestem a bűn mellett, egy szűzmáriás leányarc formájában, aki szint, az enyhe fényt fogja a képre árasztani. Ott haladt a többi után, tetőtől talpig meztelenül, mint az ártatlanság szimboluma, szintén a temető felé, mert hiszen mindenki arra halad, de így határozottabbnak gondoltam a képet. A baj az volt, hogy modelt nem találtam. A lánytestet, amelyből hiányzik a tavasz ébredése, az érzéki mosoly, a rosszal viszonyos, csábító bájt, az életből való kibukást sejtető beteges, senyvedt szendesség. Az ártatlanság tökéletes eszményképét nem találtam meg. De egyszer megtaláltam, sokára. Egy korcsmában, éjjel, korhely emberek között. Megtaláltam, gitározott és énekelt és tányérozott és... igen: ez egy csodálatos lány volt. Egy fehér képzelet, meglepődtem, mikor megláttam. A tányérját felém nyújtotta és én a keze után kaptam. Nem engedtem el.

— Ne tányérozz, — mondtam neki — adok én több pénzt neked.

Nem szólt semmit, szép szemei rámsimultak. Megsimogattam a haját, olyan finom volt, mint a se-lyem.

Nem lehetett több tizenötévesnél s nem is fejlettebb koránál.

— Hogy hívnak?

— Hédi — mondta röviden és nem mosolygott.

— Miért jársz evvel a gitárral?

— Mert a mamám nagyon szegény és keresni muszáj.

Remegett a kezem, ahogy a kezét fogtam, s nagyon könnyen tudtam volna sirni. A sorsát tudtam volna siratni ennek a tüneményes lénynek.

— És ide jössz ezek közé? Én kiragadlak ebből a zagyva forga- tagból, megvédelek, mert szüksé- gem van terád. Eljössz-e hoz- zám?

Nem rebbentek meg a szem- pillái, kétely nélkül mondta egy- kedvűen.

— Elmegyek!

A szava végigfutott idegeimen, éreztem, hogy melegség fut az ar- comba. Hát ezt senki sem hívta még magához, még senkisé sem tépte le gyermekteste ártatlan vonalairól a csöpp ruhát és senkisé vitte magával éjszaka? Vagy egy ér- thetetlen véletlenségen mullott, hogy nem ment még máshoz, vagy hogy nem hívták még férfiak.

— Tudja, hogy miért hívom? Hédi ke?

— Nem tudom.

— Lefestem magát ruha nélkül, a meztelen testének anygali vona- lait. Hédi ke, mikor fog eljönni hoz- zám?

— Mikor parancsolja? Én min- dig mehetek.

Remegett a kezem, ahogy a ke- zét fogtam s nagyon könnyen tud- tam volna sirni.

Másnap már festettem. Harmad- nap is és én lázas, bűnös fetren- gések és vonaglások közt simo- gattam éjelenként gondolataimmal meztelen vonalait. A képeimtől so- kat vártam, és sokat hittem róla, tudom is, hogy sok volt, nagy, erős gondolat és ma már vége. Tegnap még büszkévé tett, elbiza- kodottá, ma már iszonyodom tőle. Pedig csak a hamuja maradt meg. Tegnap ugyanis... de mit érdekl ez az embereket, hiszen olyan rosszak, olyan gazok az emberek, csoda, hogy a föld nem roskad össze ettől a töméntelen sok bűn- től.

Ma már halott a kis Hédi, a külvárosi kis házukban fekszik, nem tudom milyen, nem merem megnézni.

Tegnap még együtt néztük meg a képet s ma hajnalban ott talál- ták meg a kövezeten a korcsma előtt, véresen, összezsuzva feküdt ott.

Az emeletről ugrott le, érthetet- len... Amiért azt mondtam neki tegnap:

— „Hédi ke, már ne gyere töb- bet.”

Hédi ke szegény halott reggel óta, meleg szája hideg, nem énekel, nem nyílik ki a szeme... De mit is érdekel ez más valakit? Mit érdekelhet mást egy kicsike Hédi?...

Forgószeél

Irta: Orest.

Bosnyák, az író, már régen túlhaladt az ötvenen, de nagy asszonyévtágya még mindig nem csappant meg. Feleségét, aki husz éven keresztül verekedett vele, most is évődve intézte el, a kis villa kertjében megtáncoltatta és kifárasztotta, napközben is százszor az ölébe fogta és aztán nevetve mondta:

— Adj hálát az istennek, hogy ilyen vagyok. Amíg más asszonyt kívánok, téged is kívánni foglak, de egy asszonyra, egyre, nem tudok berendezkedni.

Volt a házasságukból egy fia, husz esztendő, erős, fölébredt vérű gyerek s az asszony szégyelte az évődéseket a fia előtt. Bosnyák nem. Megölelte a fiút, hogy a csontjai is beleropogtak s megint csak nevetve emlegette, hogy megtagadná a kölyköt, ha kevesebb asszonyt fogyasztana, mint az apja. Nem úgy van az asszony alkotva, hogy megharagudnék, ha jóévtágygyal jön hozzá az ember.

Csak az a szomorú asszony, akit nem fogyasztanak el. A fiú pirult, amikor ilyen beszélgetések az édes anyja előtt folytak, de az apja a háza tájékán is többször rajtakapta, hogy a gyerek tavaszai nem éppen a kalendáriumhoz alkalmazkodva ébredtek.

Mikor a kertész lánya tavaly hirtelen megszökött hazulról, Bosnyák évődve mondta a feleségének, hogy vigyázzon, mert mároholnapra nagyanyának fogja magát érezni.

Járt a villába még egy öregedő piktor is, az író gyerekkori barátja: agglegény, asszonyszerető és asszonyfélő, aki csak a szemével falta az asszonyokat, de különben olyan természetl volt megverve, hogy félt az asszony közelségétől. Hogy elriassza őket a közelségből, csodálatosan goromba emberré fejlődött, minden asszonyt, leányt letegezett, s akit csak taknyosnak szólított, kitüntetésnek vehette. Nagyszerűen megfértek egymással az író és a piktor, mert az író vonzotta az asszonyokat, a piktor meg gorombaságban tombolhatta ki az érzékiségét s ki nem fogytak az asszonyból, a ne-

vetésből és a gorombaságokból. Ilyenformán mind jól érezték magukat s a piktor egészen a családhoz tartozott.

Ekkor történt, hogy váratlanul egy leány érkezett a villába, Bosnyákné valami rokona, aki a vidékről jött, Németországba készült s átutazóban a nénikéje házában szállt meg. A leány szép volt, tizenyolc esztendő, modern gondolkodású, szemtelenül bátor és önálló s az első negyedórán már leadta, hogy utálja a fiatalembereket s neki a férfi az ötvenesztendőnél kezdődik, mert akkorára már kiadta magából, ami szellemi érték, tehát nem árul zsákban macskát, egyébként pedig a férfiönhietség bántó szarvacskái már letompultak benne s az asszonynak, ha közeledik hozzá, egészen átadja magát,

Bosnyákné szégyelte magát a lány helyeit, a huszéves fiú reszketett a dühtől, fiatalságának lebecsülésétől, a piktor azt mondta, „no nézd a taknyost, hogy ki van tanulva!” — az író azonban megértően nevetett. Mintha azt gondolta volna magában, hogy a nyakravaló más, de a kutya ugyanaz és a mai szüzek nem a pirulásukkal, hanem a szemtelen biztonságukkal árulják el, hogy a tüzzel különbözőképen is lehet játszani.

Harmadnapra a leány már fölguyjtotta az egész villát. A maga módja szerint megörült ott mindenki.

Bosnyákné megérezte, hogy most a házában van a veszedelem. Fia az éjszakákat a villa kertjében töltötte és olyan sápadt volt, mint-ha minden vérét lecsapolták volna. A piktor még sohasem volt ilyen goromba, ami azt jelentette, hogy ő is tüzet fogott.

Az író pedig csak mosolygott és mutogatta az egészséges fogait mindig, amit hajh de jól tudott megmagyarázni az asszony. Már látta az ébredő gondolatait. Elmegy ez az ember éhségében a végletekig is. Szégyenében és megalázottságában a piktorhoz fordult, hogy az térítse észre az urát.

A piktor látta, hogy ebben a házban mindenki szerelmes már a lányba, ő is, de próbált beszélni a Bosnyák fejével. De az író nyugodtan értette meg vele:

— Ha nem jutok hozzá másként, feleségül veszem.

— El tudnál válni az asszonytól?

— Miért nem?

— De hisz ez gázság. Így megalázni! Meg is öld.

Az író nem jött ki a sodrából, nyugodtan magyarázta:

— Az ember nap-nap után gázságokat követ el és megaláz másokat kisebb okon is. Egyszerűen úgy áll a dolog, hogy boldog akarok lenni és ha ezért gázságokat kell elkövetni, vagy embereket megalázni, hát nem habozom. Hiszen, ha a hasam kezd követelődzni, akkor sem habozom. A csirkét, amelyikre megéheztem, levágatom; valakit, aki ember, mint én, fölhasználok, hogy ölje le helyettem, süsse meg helyettem és még találja is föl nekem a csirkét. Folyton és mindennel lealázom. De a hasam parancsol és én engedelmeskedem. Hátha a szívem parancsol, akkor kezdjek egyszerre érzelegni?

— Egy éretlen leány számárságával élsz vissza — toporzékolt a piktor.

— Csak nem várom meg, amíg más él vele vissza, — mosolygott az író. — S különben se látom be, hol van itt a visszaélés? Ha a szeretőm lesz: szép emlék neki is, nekem is. Ha rákényszerít, hogy előbb vegyem feleségül: csak nekem baj, neki nem. Ő fog engem később megcsalni.

— S ezt tudva, mégis nevetéssé teszed magad.

— No, csakhogy itt volnánk! — szólott az író. — A nevetésség, ez az, amivel a gyávákat minden szép és nagy és szükséges cselekedettől el szokták riasztani. Hát én kijelentem neked, kedves barátom, hogy nem félek a nevetésségtől. Aki a nevetésségtől fél, ne merjen élni, mert aki lélegzik s amíg lélegzik, nincs biztosítva a nevetésség ellen.

A piktor ezek után nem mert az asszonynak beszámolni, csak még gorombább volt reggeltől estig. Ő is meg volt bomolva. A villában pedig folyvást forróbb lett az atmoszféra. A vendéglány vakmerően udvarolt tovább az írónak, jóízűen nevetett a piktor gorombaságainak, anyáskodva bánt az izgatott, szerelmes fiúval s gallambizalommal menekült az író feleségének ölébe. Semmit se akart a perzselő atmoszférából megérezni.

És amikor úgy volt, hogy másnap reggel már továbbutazik s a bucsuvacsorán megint szöbakerült,

KI EZ A TYUK?

meg-
ából,
gaz-
má-
rüen
aka-
zokat
reket
i. Hi-
vete-
i. A
n, le-
mint
e he-
n és
írkét.
zom.
i en-
ivem
zerre

hogy a villa toronyszobájába, amely az író dolgozószobája volt, asszony-
nak, még a ház asszonyának se
szabad betenni a lábát, a lány ne-
vetve jegyezte meg:

— Én pedig ez éjjel ott akartam
az én kedvenc írótól elbucuszni!

Akkor egy percre elállt minden
kinek a szívverése. Valahogyan mindenki bizonyosra vette, hogy az
éjjel csakugyan felmegy a torony-
szobába. S mintha tompa dobper-
gés hangzanék a levegőben, egy
pillanatra a kis társaságon a kivég-
zések hangulata áradt el. Csak két
pár ajkon ült mosoly; az íróén és
a leányén. A fiu az anyjára nézett,
mintha bucsuzni kellene tőle. De
aztán beállott az a bizonyos komé-
diás nyugalom, mintha semmi sem
történt volna.

De éjjel aztán... Az író ébren ült
toronyszobájában s ahogy mult az
idő, az ajkait harapta kinjában. Az
asszony hálósobája ablakában ült
és a függöny mögül leleskedett, míg
szemei le nem ragadtak. A fiu hal-
lалos izgalommal állt egy bokor mö-
gött s várta, hogy jön-e csakugyan
a leány. A leány pedig éjfél után
jött, egész nyugodtan jött s mint
egy gyermekre, gunyosan nézett a
fiura még akkor is, amikor ez elébe
ugrott s reszketve kérte, hogy ne,
ne menjen oda föl.

— Ne menjen hozzá! — könyör-
gött a fiu.

— Tacsó, — mondta a leány és
indulni akart.

S ekkor a fiu halántékához tette
a revolverét és elsütötte. A dördü-
lés belehasított az éjszakába. A to-
ronyszobából az író, a hálósobából
az asszony riadtan futottak le. A
fiu holttesténél összetalálkoztak. S
a villa ablakából még láthatták, hogy
a kiskaput valaki fölszakítja s megy
ki az éjszakába. A leány... a forgó-
szél... a végzet ment más tájakra,
a messzeségbe. Itt már nem volt
dolga...

Bohózatba illő jelenetek játszódtak
le az egyik szomszédos városka szál-
lodájának halljában. Egy dúsgazdag
földbirtokos napok óta tartózkodott
a városban feleségével, egy feltűnő
szépségű fiatal asszonnyal. Ugyan-
abban a szállóban lakott egy tán-
cosnő is, akit a földbirtokoshoz ré-
gebben gyengéd szálak fűztek. A
földbirtokos időközben megnősült,
az idillnek vége szakadt és a haj-
dani szerelmesek egészen véletlenül
találkoztak össze.

A táncosnő megszólította a föld-
birtokost, aki éppen a szobájából
jött lefele.

— Mit csinál itt Károly? — kér-
dezte meglepetten.

Alig váltottak néhány szót, ami-
kor megjelent a színen a földbirtok-
os felesége és férj és feleség ka-
ronfogva távoztak a szállodából. A
fiatalasszony nagyon féltékeny tér-
mészetű volt és ép ezért a férj nem
tartotta fontosnak bemutatni hajdani
barátnőjét. Másnap délután az asz-
szonynak valami bevásárolni valója
akadt a városban. Távolléte alatt
a férj felkereste a táncosnőt és a
hotel halljában letelepedve, beszél-
getni kezdtek. Anyira belemerültek
a régi emlékekbe, hogy észre sem
vették a fiatalasszonyt, aki villámló
szemekkel harcrakészen állott férje
háta mögött.

— Ki ez a macska? — kérdezte
csipőre tett kezekkel.

— De édesem... — dadogta a
férfi — te tévedsz... esküszöm...

— Ki ez a tyuk? — ismételte
makacsul az asszony.

Ekkor a táncosnő is felugrott és
erélyesen kikérte magának a sértő
titulust.

— Nekem maga szavalhat, —
replikázott a bőszült hitves — is-
merem jól a fajtáját.

Ezt már a kisasszony is meg-
sokalta és fenyegető testtartással lé-
pett az asszony elé:

— Azonnal kérjen bocsánatot, kü-
lönben...

És elcsattant az első pofon. Ettől
kezdve gyors ütemben peregetek a
többi jelenetek. A két, magáról meg-
feledkezett nő ádáz közelharcot vi-
vott. A kétségbeesett férj hiába ugrált
ide-oda és figyelmeztette amazon-
lelkű hitvesét, hogy:

— Aliz, az Istenért, legyen eszed!

Aliz egyszerűen félrerugta a férfit,
akiért pedig ököltre ment. És a tán-
cosnő se méltatta figyelemre esdek-
lését:

— Fiam, legalább magának le-
gyen esze! Okos enged... rettene-
tes botrány lesz belőle...

A botrány nem késett soká, ősz-
szefutott a szálló személyzete és
már rendőrért küldtek, amikor végre
egyesült erővel sikerült szétválasz-
tani a verekedőket.

Hogy milyen állapotban tuszko-
lák be a művésznőt a szobájába,
arról inkább ne beszéljünk. Tény,
hogy a csata után orvosi látileletet
véttetett fel sérüléseiről, mert kár-
térítési pert akar indítani a földbir-
tokos harcias felesége ellen. A fiatal-
asszony pedig beadta a válókeresetet
a férje ellen, akit azzal vádol, hogy
megcsalta őt — a „tyukkal“...

Ez a hely

a M i a
K r é m
száma-
ra van
fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timișoara-Fabrica
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá
az anténa-engedély: ez ma min-
den kulturember legfőbb vágya.
Forduljon bizalommal lapunk
szerkesztőségéhez vagy kiadó-
hivatalához, ahonnan levelére
azonnal kap választ díjtalanul.

A legelegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után készíti

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II., Str. 3 August (Andrássy-ut) 16 szám.

Németországi fehérműt-szakember! (28)

Jövő heti számunk **28** oldalas, illusztrált szám

ÉN ASSZONYOM

— Eredeti kézirat. —

Ma nem volt előadás az egyetemen. Klára és Ernő hosszú sétát tettek a budai hegyek közé. Közben beszélgettek. Illetve inkább Ernő beszélt. Filozófiát tanult és kedvenc témájáról beszélt, a lélekről, a lelki kapcsolatról, két egyénnek, két léleknek egymásra való hatásáról. Klára figyelmesen hallgatta. Ő orvostanhallgató volt és mintegy csendesen mosolyogva összegezte magában, hogy tulajdonképpen ő és Ernő a test és a lélek, valahogy ketten egyek, ketten képeznek egy egészet.

Két évvel ezelőtt hozta össze őket össze a sors, amikor még mind a ketten első évesek voltak s azóta barátságuk elválaszthatatlan lett. Egy kis bérházban laktak ugyanazon a harmadik emeleten, szinte minden idejüket együtt töltötték.

Eleinte tényleg nem is volt más együttlétük, mint ők maguk nevezték: „barátság“, de később öntudatuk mögött zugva gyülemlett föl a vágy és alig-alig tudták tartóztatni magukat, bár tudták, ugys minden hiába, egyszer egy erős szenvedély elborítja őket és egyesülnek a szerelemben.

A csókok szenvedélye, a tökéletes lelki odaadás már mintegy előkészítette testeik eljövendő egyesülését. Klarában már kibimbódzott a nő és együtt töltött téli esték alkalmával simuló szűz tagjai asszonyos vonaglással tapadtak a fiuhoz.

De a teljes kibontakozástól féltek, arra vártak, valami öntudatlanságot reméltek, hogy jön, melyben nem kellenek szavak és kezdetek, minden jön magától és természetes lesz.

Klára már sokszor lehányta magáról a paplanát és szétfeszítve pompás csipőit, borzongva feszítette neki a sötétségnek, hogy vegye birtokába, elégitse ki a fiu esti ölelése nyomán fakadt pihegő nőstényvágyait. Ernő pedig hányszor, de hányszor állt már ott a lány zártlan ajtaja előtt, forró testtel, remegő vágyakkal, hogy berohanjon és enyhülést raboljon... és mégsem.

Ma délután is nagyon megkinozták magukat. Egymáshoz tapadtak a bársonyos fűben, kezük görcsösen

szította egymás testén a tüzet, csókos szájuk szemérmertlenséggel hatolt be legtitkosabb testrejtékükbe is — és ez mégis semmi volt, tele szomjúsággal és olthatatlansággal.

Este volt mire haza értek. Klára teát főzött, Ernő a pamlagon ült és nézte a félhomályban a leány ideoda mozgó karcsu, ruganyos alakját. Künn leszállt az éjszaka és ők még mindig egymás mellett ültek. Szótlanul, forrón és remegve. A nagy melegben izzott Ernő erős teste, Klára nyersselyem bluzából kivillant válla gömbölyűsége és melle rózsaszínű finomsága.

És a csend, a sötétség, a forróság elhozta, aminek el kellett jönnie. Hirtelen forró ajkak csókolták le Klára testéről a ruhát és mámorosan talált egymásra régvergődő szerelmes lelkük.

Átadó vonaglással hevert Klára elnyult teste most már majdnem teljes meztelenségben a pamlagon és leeresztett szempillái mögött ijesztő bujasággal lobogott föl sötét szembogara.

Megszűnt ezekben a percekben a szemérem és óvatosság, a szégyenkezés, vagy a gyávaság. Az ő nőstény és vad him ösztönök éleire támadtak meggyőzött idegeikben és az egyik test lüktetésének vad melódijára rögtön viszhangot támasztott a másik érkeiben.

— Ernő összetörsz...

— Nem bánom, azt se bánom, a vállad... a melled...

— Ne harapj... fáj... várj... várj...

A pamlag felnyögött a kéjtől, amint a szűz lány fenséges meztelenségével, mámoros szépségével, simaságával, kusza fehérségével, tagjai ruganyos izmaival a szerelem szent oltárává avatta föl.

— Édes... édes... édes...

És eljött az a pillanat is, midőn riadt sikoltás szaggatta ezer foszlányra a lihegő, forró csendet és eljötték azok a pillanatok is, amikor a gyönyör bugó sóhajtsái ölelkeztek össze a csenddel.

És a mámor nagyszerű beteljesedésében Ernő lihegő gyönyörtiséggel nézett bele Klára kéjes, könnyektől

beharmatozott, áhítatosan ujjongó, kislányos asszonyos szemébe:

— Asszonyom, én asszonyom...

Égető Sándor.

Ne várj!

Ne várj!

Az idő csalfa és elhalad

Ne várj!

Az ajkadra csók nem marad

Ne várj!

Siess a csókok elé

Ne várj!

Szaladj a mámor felé

Ne várj!

Mert bus temetőekben

Szeretni nem lehet.

Ne várj!

Mert elmulassz s

Ez lessz a végzeted.

Siess, mig lobog a véred,

Siess, mig kacag az élet,

Siess, mig szived nem fárad,

Siess, mig tárt karok várnak.

Mert aztán hiába szeretnél.

Csókos estéket hiába keresnél.

Vissza sirnád az elmúlt időt,

Tavaszt, szerelmet, fiatal erőt.

Ne várj!

Mert az idő csalfa és elhalad!

Ne várj!

Mert ajkadra csók nem marad!

Hát siess, menj, meg ne állj!

Csókolj! Ölelj! Ne várj!

Narciusss.

Jövő heti számunk **28** oldalas, illusztrált szám

Vasárnap éjszaka.

— Eredeti kézirat. —

A diákok egész délután valamenyien csónakkiránduláson voltak, fiatal lányok és asszonyok izgató közelségében. Egy közeli faluig lehajókáztak, ott kikötöttek, megtelepedtek egy kis erdőben. Majd megfürödtek a langyos vízben, külön, előbb a lányok, azután a fiuk. Hoztak magukkal likört is, az is elfogyott és mikor hazafelé indultak, mámorosak voltak kissé.

A vágató víz örökké megújuló hullámai vidáman és csattogva csapkodták a csónakok oldalát, a keskeny jármű hosszú barázdákat szántott a víz remegő ezüstjén s az égbolt csilagmiriádja, majd később a villamoslámpák ezre csillogó fénypontokkal szórták tele a folyó bársonykék, mindig nyugtalan tükrét.

Amikor zsidbadtan partraszálltak és hazakisérték a nőket, még sokáig álltak a házak kapujában és hosszasan, melegen rázták meg egymás kezét örülve, hogy az egész napi izgatott, tulfutott hangulatot legalább egy ilyen kis érintkezés, egy forró kézfogás útján enyhíthetik.

És mikor elváltak a lányoktól, a fiatalemberek felcsapó ifju erejében vadul lobogott az érzéki tűz.

Amig együtt voltak az okos, szép és tiszta lányokkal, akiknek mindegyike jó családból való volt és közeli ismerős, ennek megvolt a fékező és szelídítő hatása. Ha itt-ott, amikor kéz a kézzel találkozott, vagy ha megvillant egy-egy harisnyás térd, félmeztelen comb, fodros alsónemű izgató fehérsége, a láng, ami ilyenkor vadul fellobbant bennük, nem volt romlott és aljas, inkább áhítatos, lelkesen mámoros.

Amikor a lányok hajának buja illata, kebleik érett gyümölcsöshöz hasonló tökéletes gömbölyűsége, könnyű nyári ruháik átlátszósága és az alatta kéjesen megpihenő izgató fehérnemű, feszes testheztapadása, a földön való heverés, közben váratlanul és akaratlanul elárult formák és titkok feltűzelte fantáziájukat, ez étellel és egészséggel volt telve, mint amikor a lélek kimeríthetetlen mélységeiből diadalmasan feltámad és

előtör az eredendő, gyönyörtű, szabadságra született ósálat, melyet az emberiség fejlődése még nem szomorított el és nem félemlített meg párját kereső útjában.

De a következő pillanatban már el kellett fojtani ezt az ősi tüzet, vissza kellett fékezni minden feltörő érzést és diákos vidámságba fullasztani a férfivágyakat.

Most azután, hogy elváltak a lányoktól, kielégítetlen szomjúság keserű íze ülepedett le a lelkük mélyén és ha ők nem is sejtették, de ez volt az, ami akaratlanul és mágnesesen a Röder-uccai tarkalámpás ház felé vonzotta lelküket.

Walter öntudatlanul ment a többivel. Nem akart menni, minden kis porcikája föllázadt a gondolat ellen és mégis ment. Lehet az alkohol, esetleg a tavasz, talán a ma hatványozottabban jelentkezett vad vágyak hatása alatt ment ő is ott a sötét sorban, a többi között.

Walter még sohasem járt ilyen helyen és ismeretlen volt előtte még a nő és a szerelem fogalma, éppen azért minden lépésnél nagyobb és nagyobb türelmetlenség fogta el, ami változott az ijedtséggel, sokszor már vissza akart rohanni, de csak ment tovább a többivel, már szinte nem is látott, nem is hallott és csak akkor ocsudott föl, amikor látta, hogy egy kivilágított nagy terem közepén áll.

Megdöbrent és a nagy csillár lángjai, mint tüzes karikák forogtak körülötte. A nők fantasztikus kék, rózsaszínű és lila színezettként keresztül-kasul mozogtak és a nyakak, keblek és karok fehérsége győzelmesen és élesen vakított körülötte.

Akkor hirtelen valamelyik kollégája az egyik rózsaszínű félmeztelenség fülébe sugott valamit, mire ez átölelte Waltert:

— Kedves kis fiu, azt mondják, ártatlan vagy... gyere, mindent megmutatok...

Aztán csók jött, forró simogatás és hozzáfeszülés, később még néhány sablonos örömeány-frázis, mit már egyszer hallottak ezek a falak.

Walter engedelmesen hagyta magát egy szobába vezetetni. Kitáguló szemekkel, reszkető orcimpákkal nézte, mint veti le a leány ruháját, ingét, ráfekszik az ágyra és combjairól letolódik a selyembugyi.

— Nos, gyere kicsikém...

Érezte, hogy a nő kigombolja a ruháját és maga mellé huzza.

— Kicsikém, drágaságom, butuskám, — duruzsolta becézve a lány — miközben eloltotta a villanyt.

A fiu érezte, hogy egy forró test hozzásimul, valaki megfogja kezét és forró, kerek gömböcskékre helyezi, melyek bársonyos tapintással buktak elő a lány testéből.

Most már talán azt sem tudta, mi lesz, sőt később is, amikor összegezni akarta érzéseit, akkor is csak nagyon homályosan emlékezett mindenre.

Emlékezett az elmosódó félhomályra, tolatkodó csókokra, érintésekre, azután egy heves, éles fájdalomra, — melynek következtében majd megfult a gyönyörtől és föl akart sikoltani a félelemtől. Később csodálkozva nézte milyen vadul, táncosan remeg a keze, úgy, hogy szinte képtelen volt rendezni az öltözetét.

Később, mikor már megszokta Walter a szerelmet, sőt megjárta felsőbb iskoláit is, már az is elmosódott emlékezetében, csak annyit jegyzett meg, hogy, mint szerelmes pille a Röder uccai tarka lámpához menekült először, hogy érezze melegségét, titokzatos tüzeit és hogy az vasárnap volt, vasárnap este, vasárnap éjszaka...

WILD OSKZÁR.

Husvételi szezonra

a legelegánsabb fazonu öltönyök és felöltők készülnek

Piperszky - né!

Temesvár, Belváros, Str. Gen. Dragalina (Deák u. 3.) I. em. — Szolid árak!

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

izléses kivitelű nyomtatványokat szállít pontos határidőre.

Jövő heti számunk **28** oldalas, illusztrált szám

DIVAT - SZÉPSÉG - SZERELEM

Hiteles történelmi feljegyzések nyomán írta: BUTTYÁN VILUS. — Eredeti kézirat. — (Folytatás)

Szigoru görög családi erkölcsök mellett a nők ritkán követtek el házasságtörést, férjük pedig másfelé volt, ennél fogva nemi életükben új fordulópontot jelentett a leszbikus szerelmek megismerése, a melyből nem származhatik veszély. Nők szabadon járhattak nőkhöz és aludhattak velük egy szobában. E körülményen át lehet megérteni ennek a főtelmes kéjelgésnek elterjedését a görög társadalomban, még maguknak a görög családbeli nők körében is.

A hellén időkből négy társadalom-filozófiai irányt tudunk megkülönböztetni, amelynek részben alapítói, részben apostolai: Sokrates, Diogenes, Sappho és Epikur voltak... Sokrates a szellemi élet mindenhatóságát és ezzel az ideális szerelmet; Diogenes, ez az ókori Tolstoj, a természetes egyszerűséget és vele az egészségileg szükséges közösséget profétálta; Epikur, az élet anyagi örömeinek a hirdetője, a kéjelgés hirdetője volt; végül Sappho, a leszbikus költőnő, a nemek önmagukra való hatóképességét állította fel tételül és ő volt a nőknek nők iránt való szerelmének apostola, mint ahogy plátó a férfinak férfihoz való vonzódását tette bölcsészetének egyik alapkövévé.

*

Phöníciaiak, egyiptomiak és hellének gyarmatosították be a mostani Sziciliát és Olaszországot és természetes, hogy a települők bevitték oda erkölcsüket és szokásaikat. Írásbeli hagyományai nincsenek a történelemnek az előidejéről, csupán az etrusz sirokból kiásott edények ábráiból láthatjuk ez idők szerelmi orgiáit.

Magának Rómának alapításában is egy kéjő játszik szerepet... Romulus és Remus megtalálója egy kéjő volt: Acca Laurentia.

A kéjőket hívták ténfergő életmódjuk és bestialitásuk miatt Lupáknak, farkasoknak, amit bizonyít, hogy a sokkal későbbi bordélyházak is lupanariáknak neveztek. Acca Laurentiának az emlé-

kezetére hozták be a Luparcalia ünnepeket, amelyek annyira ámentek a rómaiak szokásába, hogy ez ünnepek csak Kr. u. az ötödik században tűntek le. Sőt Róma előkorának másik népünnepélye, a Floralia is, amely tavasszal tartott meg — és hat napon át tartották — a Luparkaliák továbbfejlesztése volt. Mindkettő pedig lényegileg nem volt más, mint a többi népek Vénusza, a tömegek nemi élvezeteinek a formái. Maguk a legkülönbözőbb Vénustiszteletek, úgynevezett ideális szerztartások voltak és a nyilvános kicsapongások főleg a Floraliákra szorítkoztak. Április végén tartották meg ezeket, amikor virágokkal és gyümölcsfák ágaival koszorúzták meg az istenek szobraiát és a nép az arénákba a város különböző részeiből koszorúzottán, zenekísérettel vonult be.

A kéjő a porondra gyülekeztek, testüket csak vékony fátyol borította és mikor az aedilek, akik az ünnep vezetésével voltak megbízva, jelt adtak; a kéjő a zene hangjai mellett ledobták fátylaikat, táncoltak, versenyrágrást, versenyfutást rendeztek, majd csapatokra oszolva harci játékokat mutattak be. Mikor mindebből elég volt, az aedilek újabb jelére az aréna minden részébe kürtök harsogtak fel, a porond bejárói megnyiták és meztelen férfiak — rabszolgák — rohantak elő és mindenik egy-egy nővel birkózott meg. A porondra lehullott fátyolokra és virágdiszerekre teperték le a rabszolgák a meghódított kéjőket és azután a közönség ordítása és örömujjongása közt a legkicsapongóbb jelenetek játszódottak le...

Rómában több elnevezésük volt a kéjlányoknak. Megtaláljuk köztük az alicariakat vagy utcai lányokat, a finomabb fajta blitidákat, akik zöld cipőviseletükkel különböztették meg magukat társnőiktől. Nagyon érdekes osztályát képezték a kéjőknak a bustuaria-k, a temető leányai, akik egész nap a temető falai között tartózkodtak, részben sirató asszonyok gyanánt, részben az élők vigasztalására kínálva fel bájaikat. Nem volt más ágyuk, mint a temető pázsitja és a bujálkodásuknak más függőnye, mint a sírkövek árnyéka és ivédőjük a gyász istennője: Proserpina volt. A copa-k, a vendéglők és ivótermek pénztárnói voltak. Doridák-nak hívták a csaknem meztelenül mutatkozó kéjőket, az erőstagu, nagykeblű lányokat juvencaek-nek, teheneknek nevezték, a ligetben sétálókat lupáknak s a legnyomorultabbak voltak köztük a diabolá-k, a két obolusos lányok, akik már a megvénhedt és beteg nők kasztját képezték. Ezeket a rabszolgák használták... ők voltak a rabszolgák rabszolgái — valamikor talán előkelő kéjők, akik rabszolgákat tartottak...

Rómában voltak olyan helyiségek is, amelyek nemcsak kéjőket tartottak, hanem a közvetítők segítségével odacsábított férfiaknak és asszonyoknak rendelkezésükre bocsátották berendezésüket és ezekben a bordélyokban a legcsmányabb kicsapongások történtek, nemcsak nőkkel, de férfiakkal, fiugyermekekkel, állatokkal egyaránt. Az ivótermek, a tavernák, a fürdők, a cirkusz melletti asyilumok mind ilyen helyiségek voltak.

Az általános szeretkezés a rómaiaknál nem egyedül a férfiaknak nőkkel pénzért való érintkezésére szorítkozott, hanem mindkét nemnek egymással való fajtalankodásra is, legfőljebb azzal a különbséggel, hogy míg a görögöknél, Sappho idejétől kezdve nagyobb számban volt elterjedve a nők egymással való érintkezése, a rómaiaknál a férfiak és fiugyermekek használata volt nagyobb szokásban.

(Folytatjuk.)

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Olvasóink figyelmébe!!

Miként régebbi számainkban bejelentettük, lapunk a 28 oldalas számok megjelenését tovább folytatja és minden második számunk

28 oldalon illusztrálva

jelenik meg. A 28 oldalas illusztrált számok ára változatlan, mert olvasóinkkal szemben minden törekvünk az, hogy jó, tartalmas és főleg olcsó lapot adjunk hétről-hétre, hogy így is kifejezésre juttassuk lapunk nagy népszerűségét. Tekintve, hogy a

28 oldalas illusztrált számokat

olvasóink általános örömmel fogadták, ami érthető is, mert nem csak több szöveg fér a lapba, hanem emellett 4-5 oldalas illusztrációt is talál benne az olvasó, ezeket a számokat később állandósítani fogjuk. Felhívjuk egyúttal olvasóink figyelmét

A férfitörő asszony

című új regényünkre, mely mostani számainkban kezdődik. A regény szerzője *Sanroli Cadot*, elismert és jónévű francia színműíró, aki ezt a regényét kizárólag lapunk részére írta. A férfitörő asszony egy igazi párisi, hamisíthatatlan francia regény. Minden sora, betűje lüktet az izgalmas cselekménytől s már az első rész elolvasása meggyőzi az olvasót arról, hogy a regény folytatásainak megjelenését érdemes figyelemmel kísérni.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Granatir Traján

Műkermefestő és vegyztisztítóintézete
Fiók: Timișoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-her-
ceg ucca 12. a Várady plüssé és
gouvrré intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegyztisztítását.

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timișoara I.
Mercy ucca 2.

„Tríes” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sitése).

Fratii Györfly Testvérek Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

„Perfect”

Bélyegzőgyár, vésnöki műin-
tézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros,
Szt. György tér 4, az udvarban.
(23)

Vizumokat és más meg- bizásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Férfiruhák, kosztümök, selyem- és bár-
sonyruhak vegytisztítása (száraz uton)
valamint festés pontosan minta után.

Müller Péter

vegytisztító intézele

Timișoara. — Telefon: 529 és 1037.

Bármilyen kofta kell önnek,
legolcsóbban kizáróan a

Hegedüs koftásbolt

szállít. Románia legnagyobb szaküzlete. Jegyzékek ingyen!
Oradea — Nagyvárad.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29
Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

VAPOFOR

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltes bérletben
csak 25 lei.

Tizzseri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszep-
tikus kátrányszappannal, manikür, ondolálás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrért hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetessel és massageval szépitse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brönnessellwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.
25.- lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetessel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után